

INFO

29. června
Slavnost sv. Petra a Pavla
Poutní mši sv. v 18.00 slouží
P. Józef Szeliga

Zveme vás na setkání, které
se uskuteční 3. června v 18.00
v budově proboštství.

Listování knihou Jiřího Čumpelíka

V TRENKÁCH A NABOSO

o jeho mělnickém dětství.

Účinkují: Jaroslav Mědílek

Blanka Štráchalová

Věra Turková

Klavír: Miroslav Kraus

V neděli 13. června v 15.00 hod.

Mše sv. v Šemanovicích.

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

Neděle:

8.00 - kostel sv. Vavřince
na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
(Na Vyhlídce)

11.00 - kostel Narození Panny
Marie v Záboří

18.00 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Úterý:

17.00 - kostel kapucínů
(nám. Míru)

Středa:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Čtvrtek:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Pátek:

16.30 - kostel kapucínů
(nám. Míru) - adorace
nejsvětější svátosti

17.00 - mše sv.

Sobota:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

17.00 - kostel sv. Václava
ve Vysoké (mše
s nedělní platností)

První sobota v měsíci

18.00 - kostel sv. Vavřince
na Pšovce (mše sv.
s mariánskou pobožností)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Beseda s českými vojáky o válce v Afghánistánu

Ve čtvrtek 6. května se na faře konala beseda s účastníky vojenské mise v Afghánistánu. Zúčastnil se jí vojenský kaplan major Petr Svoboda, který byl na misi před dvěma lety a zažil okamžik, kdy jeden z jejich vozů najel na minu. Následkem byla zranění a jedno úmrtí. Druhým byl mladý nadrotmistr Jan Brom; ten se domů vrátil počátkem října 2009. Vojáci nám promítali fotky a my jsme měli příležitost se ptát. Muži měli dotazy ohledně vojenské techniky, zbraní, způsobu zásobování a ubytování. Ženy naopak více zajímaly vztahy mezi vojáky, kontakty s místním obyvatelstvem a nemoci, které naše chlapce ohrožují. Dozvídali jsme se opravdu zajímavé věci.

Česká mise úzce spolupracuje s americkou jednotkou. Zásobování potravinami, vodou a veškerým materiálem je letecké. Volný čas mohou trávit vojáci společně. Jan nám vyprávěl o svém seznámení s jedním mladým Američanem. Ten mluvil o tom, jak se těší na návrat domů, na svoji manželku. Krátce po tomto jejich rozhovoru byl ale tento Američan zabit při útoku afghánských povstalců. Pan kaplan velice rád vzpomínal na spolupráci s ostatními duchovními a psychology. Oba hosté zdůrazňovali váhu kamarádství a vzájemný pocit zodpovědnosti.

A to nejdůležitější? – Pan kaplan to zažil v okamžiku návratu, kdy vystoupil z letadla: nikde ostnaté dráty, zátarasy; nikde žádné zbraně, jen hluboký pocit bezpečí. Nemusel se každou vteřinu bát o život. A my jsme si uvědomili, jak se nám žije dobře: máme všechno.

Druhý den po besedě ve zprávách stručně oznámili, že v Afghánistánu jsou po vytrvalých deštích povodně. Stovky lidí přišly o svoje hliněné domky, stovky hektarů vzácné úrodné půdy byly zatopeny a desítky lidí zemřely. Bylo mi znovu líto těch lidí, které ničily vytrvalé války – a teď ještě přírodní katastrofy. A my: vážíme si toho, že žijeme ve šťastnější části světa?

Nostalgická vzpomínka

O Velikonocích bývají křtěni katechumeni. Vzpomínám na poslední obřad křtu, který udělil otec Richard studentovi. Ten byl připravený a také svátečně oblečený, i jeho kmotr – což se také patří a podtrhuje slavnost chvíle.

Dříve nechodili lidé do kostela ve svátek jako v pátek. I chudší lidé nosili v neděli jiné oblečení než v týdnu. Neděle byla opravdu sváteční den – Pánu patří to nejlepší! Vzpomínám na maminku, kterou stálo velké úsilí obléci se „do nedělního“, když čekala kněze, který jí přinášel sv. přijímání. Říkala: „Přijde nejvzácnější Host.“

Neměli bychom o tomto víc přemýšlet? Jak se strojíme do divadla a na světské slavnosti?

J.

Římskokatolická farnost Proboštství sv. Petra a Pavla v Mělníku

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, tel: 315 622 337; mobil: 731 402 963

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz, můžete je také osobně předat duchovním správcům.

SV. LUDMILA

FARNÍ ZPRAVODAJ
ČERVEN 2010

To konejte na mou památku

Jaká „památka“? Víme, že tomuto výrazu je třeba dát přesný význam, který daleko přesahuje hranice prosté dějinné připomínky. Jsme zde v řádu biblické „památky“, jež zpřítomňuje samu onu událost. Je to památka - přítomnost! Tajemstvím tohoto zázraku je působení Ducha svatého, kterého kněz vyzývá, když vztahuje ruce nad dary chleba a vína: „Posvět svým Duchem tyto dary, které před tebe klademe, ať se stanou tělem a krví našeho Pána Ježíše Krista.“ Kněz tedy utrpení, smrt a vzkříšení Krista jen nepřipomíná; Duch svatý působí, že se na oltáři prostřednictvím služby kněze uskutečňují. Kněz jedná opravdu *in persona Christi*. Co Kristus vykonal na oltáři kříže a co předtím ustanovil ve večeradle jako svátost, to kněz obnovuje v síle Ducha svatého. V té chvíli je jakoby obestřen mocí Ducha svatého a slova, která pronáší, nabývají této významu, jaký měla slova Kristova při poslední večeři.

Kněz jako správce „Božích tajemství“ slouží obecnému kněžství věřících. Hlásáním Slova a slavením svátostí, zvláště eucharistie, poučuje Boží lid o tom, že má účast na kněžství Kristově a zároveň jej pobízí, aby je plně uskutečňoval. Když po proměňování zazní slova: „Tajemství víry“, všichni jsou vybízeni, aby si uvědomili jakousi zvláštní existenciální hutnost toho, co je to tajemství Krista, eucharistie a kněžství.

Nečerpá kněžské povolání právě odtud svou nejhlubší motivaci? Je to motivace, která je už celá přítomna ve chvíli kněžského svěcení, ale kterou je nutno vnitřně obnovovat a prohlubovat během celého života. Jen tak může kněz stále hlouběji objevovat velké bohatství, které mu bylo svěřeno. Po padesáti letech od svého kněžského svěcení mohu říci, že v onom Mysterium fidei nacházím každý den stále hlubší smysl svého kněžství. Tam je míra daru, a tam je také míra odpovědi, jakou tento dar vyžaduje. Dar je vždy větší! A je krásné, že je tomu tak. Je krásné, že člověk nikdy nemůže říci, že plně odpověděl na tento dar. Je to dar a je to také úkol: vždy! Tohle si uvědomovat znamená plně žít své kněžství.

Hluboké očekávání člověka

Jestliže analyzujeme, co očekává současný člověk od kněze, vidíme, že je v něm v podstatě jedno jediné velké očekávání: touží po Kristu. To ostatní - co slouží na hospodářské, společenské a politické úrovni můžeme žádat po jiných. Od kněze žádá Krista! Má právo očekávat, že se o něm dozví především prostřednictvím hlásání Slova. Jak učí koncil: „Kněží mají především povinnost hlásat všem Boží evangelium“. Avšak hlásání směřuje k tomu, aby se člověk setkal s Ježíšem, zvláště v tajemství eucharistie, která je živým srdcem církve a kněžského života. Moc, jakou má kněz nad eucharistickým tělem Krista, je tajemná a nepochopitelná. Touto mocí se stává správcem největšího dobra vykoupení, protože dává lidem Vykupitele - *in persona* -, osobně. Slavení eucharistie je pro každého kněze nejvznešenějším a nejposvátnějším úkonem. A pro mne bylo slavení eucharistie již od prvních let kněžství nejen nejposvátnější povinností, ale především nejhlubší potřebou duše.

Jan Pavel II.: Dar a tajemství

Svatodušní svátky - třetí velké svátky křesťanského roku

Svatodušní svátky kdysi trvaly celý týden, později, a to ještě v minulém století, se v době před smrští rušení svátků, slavilo též svatodušní pondělí, považované za lidový svátek. Nalistujeme-li třeba kalendář Vincentina z roku 1933, najdeme tam jak v katolickém, tak v evangelickém kalendáriu zaznamenán Boží hod svatodušní a Pondělí svatodušní. Svatodušní svátky se slaví 50 dnů po Velikonocích, a proto jsou to svátky pohyblivé. Jejich význam spočívá v oslavě seslání Ducha svatého na shromážděné apoštoly a Pannu Marii, jímž byli všichni osvěceni, vyzbrojeni k hlásání radostné zvěsti evangelia a obdařeni charismaty. Prosba o dary Ducha svatého v minulosti předcházela ve městech zasedání radních, kteří rozhodovali o blahu obce, ve školách (později již jen v kostele) se touto prosbou zahajoval školní rok. Věřící lidé, a těch byla ještě v minulém století podle statistik většina, si uvědomovali, že bez božího požehnání je marné lidské namáhání, byť se může dočasně zdát, že tomu tak není. Bůh má čas, lidem dal svobodnou vůli, aby se vyjevila jejich srdce. Seslání Ducha svatého zachytili tak, jak bylo popsáno v Novém zákoně ve 2. kapitole Skutků apoštolů, Mistři štetce i dláta. Také v kostele bývalo vzývání Ducha svatého součástí bohoslužeb, viz známé *Veni Sancte Spiritus* - Přijď Duchu přesvatý. Před každým kázáním se hrála a zpívala píseň Otče náš milý Pane, kterou najdeme i v dnešním zpěvníku. Je to vlastně píseň utrakvistická. V 16. století ji složil Kliment Bosák a její nápěv byl zaznamenán ve Franusově zpěvníku z roku 1505. Mohli bychom ji uvést jako příklad určitého dávného ekumenismu, není v našem zpěvníku takto ojedinelá (zda došlo někdy k přijetí některé naší písně do zpěvníku bratří protestantů, to nemohu posoudit).

Svatodušní svátky si mnozí lidé pletou s lidovým názvem svátku Památka zesnulých - Dušičky. Je to způsobeno z velké části dlouhodobou absencí výuky náboženství, kterou prošla dříve ve škole většina mládeže. Hodnocení výuky náboženství bylo vždy na vysvědčení zaznamenáno na prvním místě, ještě před českým jazykem. I to svědčí o vážnosti, již přikládala ještě první republika (ale i ta druhá) působení této discipliny na mravní úroveň celé společnosti. My, dříve narození, jsme dostali většinou dar víry v rodině, kde se tento poklad udržoval tradicí mnohdy po celá staletí. Získání víry v dospělosti je o to cennější, poněvadž jsou k němu zapotřebí mnohé dary Ducha svatého, především pokora, srdce obdařené láskou a rozum schopný vidět dále, než kam to umožňují naše smysly.

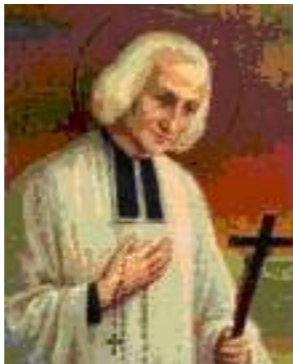
F.P.

Rok kněží

Svatý otec při příležitosti 150. výročí úmrtí sv. Jana Maria Vianneye, faráře arského, vyhlásil na období od 19.6.2009 do 19.6.2010 Rok kněží, jehož tématem je „Věrnost Kristova, věrnost kněze”.

Jan Maria Vianney

Jan Maria Vianney se narodil 8. května 1786 jako syn zbožných sedláků v Dardilly nedaleko Lyonu. Jeho mládí spadá do neklidné doby Francouzské revoluce, kdy byli katoličtí křesťané pronásledováni. Ve vší tajnosti dostal Jan náboženskou výchovu a přijal první svaté přijímání. Už brzy se Jan chtěl stát knězem. Když se v 19 letech pokoušel naučit potřebnou latinu, pokusy ztroskotaly na jeho neschopnosti naučit se slovíčka. I kněžský seminář musel opustit, protože nestačil požadavkům. Farář v malém městě Ecully však dávno poznal, že Jan Maria Vianney je povolán ke kněžství, a znovu se ho ujal. V r. 1815 konečně přece přijal právě třicetiletý Jan v Grenoblu kněžské svěcení, ačkoli zdaleka neodpovídal požadavkům kladeným na kandidáta kněžství.

Poté, co Jan čtyři roky zastával v Ecully místo kaplana, svěřili mu r. 1819 zcela zchátralou faru v Assur-Formans. Když přišel nový farář, vládla v obci náboženská lhostejnost. Teď se zde ukázala pravá velikost prostého kněze z Dardilly. Horlivě a obětavě působil Vianney na mravní obnovu ve své farnosti. Jeho kněžský a osobní boj byl tvrdý, ale nakonec se všechny námahy vyplatily. Za několik let se vesnice Ars zcela změnila. Nevyčerpatelnou trpělivostí, stálou dobrotou a v neposlední řadě svými nadpřirozenými dary milosti – měl dar uzdravování a prorokování – se Janu Marii Vianneyovi podařil zázrak. Z trosek farnosti vytvořil namáhavou duchovní péčí vzornou lodičku Boží.

Brzy začaly pravidelné pouti do Arsu, davy lidí přitahovala prostá kázání Vianneye, z něhož vycházelo silné charisma. Farář z Arsu, jak ho brzy nazývali, potlačoval své vlastní potřeby zcela do pozadí, málo jedl a skoro nespal, takže mohl působit ve dne v noci: ve dne na kazatelně, v noci ve zpovědnici. Diecézní biskup jmenoval Vianneye nakonec dokonce čestným kanovníkem, vládla v r. 1855 rytířem čestné legie. Občas byl ovšem vystaven těžkému nevrážení závistivých farářů, kteří mu nepřáli jeho úspěch.

Krátce před svou smrtí ještě založil dívčí školu a sirotčinec, udržované z pouhých darů. Ve věku 73 let zemřel Vianney 4. srpna 1859, zcela vyčerpán na své faře. Je pochován v bazilice zasvěcené sv. Filoméně v Arsu. V roce 1905 byl vyhlášen za blahoslaveného, v roce 1925 byl papežem Piem XI. svatořečen a v roce 1929 byl prohlášen patronem všech kněží.

Jan Maria Vianney vkládal do úsilí o obrácení arských farníků: modlitbu a utrpení, snahu o odstranění náboženské nevědomosti, zdůraznění slavení neděle, odsouzení rozmařilých tanečních zábav.

Jeho modlitba před oltářem přivedla tisíce lidí k pokání. Někdy zpovídal 16-18 hodin denně. Pomáhal nést ve svém srdci všechna trápení, bolest i utrpení těch, kteří od něho posléze odcházeli naplnění pokojem.

Co znamená rok kněží pro nás? Co znamená kněz v mém životě?

Rok kněží je příležitostí pochopit, jak důležitá je role a poslání kněze v církvi a v současné společnosti. Může být také příležitostí k většímu porozumění mezi kněžími a laiky. Rok kněží je také důležitý i pro kněze samé.

Svatý otec ve svém proslvu k vyhlášení Roku kněží řekl, že tímto rokem se má napomoci „k přilnutí kněží k duchovní dokonalosti, ze které zvláště plyne účinnost jejich služby”. Proto by měl být Rok kněží především rokem modliteb kněze, rok modliteb s kněžími a rok modliteb za kněze! Není toto výzva i pro nás všechny? Co takhle společně se modlit? Společně se modlit za kněze?

Nejednomu z nás se právě přece tato osoba nenávratně zapsala do života. Ať už podanou pomocnou rukou, udělení svátostí křtu či biřmování, či při poskytnutí svátosti smíření. Jsou to lidé, kteří pravidelně vstupují do našeho života, aby nám přibližovali Krista. Rok kněží je tedy nabídkou i pro nás, laiky. Kněží nám nabízejí svou službu každý den. A my? Pojďme se společně zapojit do Roku kněží. Jak? Modlitbou a přemýšlením. Pochopením a podporou.

Úkon lásky - Sv. Jan Maria Vianney (1786 - 1859)

*Miluji Tě, můj Bože,
a toužím Tě milovat až do posledního dechu svého života.*

*Miluji Tě, Bože nekonečně vlídný.
raději chci zemřít láskou k Tobě než žít jen okamžik bez lásky k Tobě.*

Miluji Tě, Pane, a prosím Tě o jedinou milost, abych Tě směl milovat věčně.

Miluji Tě, můj Bože, toužím po nebi, jen mít to štěstí milovat Tě dokonale.

*Můj Bože, když nemůže můj jazyk nepřetržitě říkat „Miluji Tě”,
chci, aby Ti to opakovalo moje srdce při každém svém tepu.*

*Miluji Tě, můj božský Spasiteli, protože jsi byl pro mě ukřižován
a držíš mě zde dole ukřižovaného spolu s Tebou.*

Můj Bože, uděl mi milost zemřít láskou k Tobě a s vědomím, že Tě miluji.

Ježíšovo srdce

Měsíc červen je zvláštním způsobem poznamenán úctou k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Oslavovat Kristovo Srdce, to znamená obracet se k nejintimnějšímu středu osoby Spasitele. A ten střed bible identifikuje právě s jeho Srdcem, sídlem lásky, která vykoupila svět.

Jestliže už lidské srdce představuje nezbadatelné tajemství, které zná jen Bůh, čím vznešenější je Ježíšovo Srdce, v němž tepe život samého Slova Božího! V něm, jak krásně naznačují litanie k Božskému Srdci, v nichž se zrcadlí Písmo, jsou všechny poklady moudrosti a vědění a celá plnost božství.

Aby Bůh spasil člověka, který se stal obětí vlastní neposlušnosti, chtěl mu dát „nové srdce” věrné jeho vůli lásky. Toto Srdce Krista, mistrovské dílo Ducha svatého, jež začalo bít v Mariině panenském lůně a jež bylo probodeno kopím na kříži, se tak pro všechny stalo nevyčerpatelným pramenem věčného života. Toto Srdce je nyní zárukou naděje pro každého člověka.

Jak je pro současné lidstvo nezbytné toto poselství, jež vyvěrá z kontemplace Kristova Srdce! Vždyť kde jinde, ne-li v onom prameni, bude moci načerpat hojné zásoby mírnosti a odpuštění, které jsou potřebné pro vyléčení úporných konfliktů, v nichž je prolévána krev?

Ježíšovu milosrdnému Srdci bych dnes rád svěřil zvláštním způsobem všechny, kdo žijí ve Svaté zemi: židy, křesťany i muslimy. Toto Srdce, jež bylo naplněno potupami, nikdy neživilo city nenávisti nebo pomsty, ale prosilo o odpuštění pro své katy. Toto Srdce ukazuje jedinou cestu, jak vyjít ze spirály násilí: cestu pacifikace (uklidnění) duší, vzájemného pochopení a smíření.

Jan Pavel II.

Ó, Srdce Ježíšovo

Ó, otevřené Srdce Ježíšovo,
zraněné tak čistou láskou, ve tvých ranách
chci skrýt svá zranění a nedostatek lásky.

Ó, planoucí Srdce Ježíšovo,
strávené tak velikou touhou, ve tvém plameni
chci čerpat planoucí lásku a nechat
se uzdravit od pálivého uštknutí hada.

Ó, něžné Srdce Ježíšovo, které
se nechalo otevřít, do tvé jemnosti chci položit
svá trápení a odpočinout si v pravdě.

Ó, zářivé Srdce Ježíšovo,
slávo nové jitřenky, ve tvém světle se chci
uzdravit ze slepoty a patřit na Boží tvář.

Ó, milosrdné Srdce Ježíšovo,
ty mě miluješ až na smrt,
v kalichu tvé náruče chci okoušet tvoji moudrost
a blaženost všech svatých.

Bratr Efraim